

kunne vi saamænd lige saa godt spare os vor Ulejlighed og henvise til den almindelige Straffelov, for det er sikkert nok, at Misbrug af Embedsmyndighed og Overtrædelse af Love have Ministre lige saa lidt som andre Embedsmænd Ret til.

Men saa komme vi til, hvad der i sin Tid blev foreslaaet af Landstingets Flertal med Hensyn til § 7, og det er i allerhøjeste Grad en Fortolkning, en Supplering, en nærmere Forklaring af Grundloven. Jeg skal med Formandens forventede Tilladelse oplæse det. Det hedder i § 7: „Oprkræves Statsskat eller afholdes Statsudgift uden den i Grundlovens § 49 krævede Hjemmel“ — men saa føjes til — „og uden nogen ved Statsstyrelsens forsvarlige Førelse fremkaldt Nødvendighed“ — altsaa, der føjes noget til Grundloven, og saa fortsættes — „bliver enhver derfor efter Reglerne i denne Lov ansvarlig Minister, for saa vidt han ikke efter Handlingens Beskaffenhed og de Omstændigheder, under hvilke den foretages, havde Føje til at vente den godkendt af Kongen og Rigsdagen, at straffe med Fængsel eller Bøde...“. Her findes altsaa en Bestemmelse, der er analog med den Bestemmelse, som Folketinget har vedtaget med Hensyn til de foreløbige Love. Ligesom Folketinget med Hensyn til de foreløbige Love tilkendegiver, at det er dets Opfattelse af de foreløbige Loves Mening og Grundtanke, at her handler Regeringen under Forventning af Rigsdagens Samtykke og har kun Ret til at handle, for saa vidt et saadant Samtykke virkelig forventes, saaledes udtaler Landstinget med Hensyn til Bevillingsmyndigheden, at naar Regeringen afholder Udgifter, som ikke i Forvejen er bevilgede, saa handler den og maa kun handle under den Forudsætning, at den virkelig kan vente at faa de Bevillinger godkendte.

Idet jeg har fremdraget dette, har jeg altsaa til den ene Side belyst, at en Ministeransvarlighedslov, naar den ikke blot skal være en Skal, men tillige skal indeholde en Kærne, virkelig maa blive en Fortolkning af og en Tilføjelse til Grundloven. Men naar denne Fortolkning og Tilføjelse er i god Overensstemmelse med Grundlovens Principper, saa vil en Domstol, som forstaaar disse Principper, heller ikke paa nogen Maade kunne afvise at bygge paa en saadan Lov. Men idet jeg har fremdraget dette, har jeg ikke blot haft for Øje at vise, at Fortolkninger og Tilføjelser til Grundloven kan man ikke undgaa i en saadan Lov, naar den skal inde-

holde noget, men ogsaa, at i Virkeligheden er den Affattelse af Lovforslagets § 7, som Landstinget i Aar har vedtaget, mindre gunstig og mindre tilfredsstillende, set fra Folketingets Standpunkt, end det, som Landstingets Flertal tidligere har foreslaaet. Thi ved det, Landstinget tidligere har foreslaaet, var der slaaet noget fast om, at naar Penge ere brugte af Ministrene uden Bevilling, har Rigsretten ikke blot sin egen Mening om, hvorvidt det er en forstandig og forsvarlig Handling, at holde sig til, men saa skal den forelægge sig selv det Spørgsmaal: Kunde Regeringen vente, at Rigsdagen var af den Opfattelse? Det er i Virkeligheden en Indrømmelse til det Realitetsstandpunkt, som Folketinget har, og hvis man skyder det ud og slet og ret henviser til Grundloven, udsætter man sig for Rigsretsafgørelser, som ere endnu mere afvigende fra, hvad Folketingets Opfattelse af hvad Rigsrettens Competence er, end de vilde kunne blive under Hensyn til det, som Landstingsflertallet den Gang foreslog. Det er derfor ikke nogen særlig Uvillighed fra Folketingets Side, naar Folketinget ikke kan gaa med til det, som Landstinget har foreslaaet med Hensyn til Affattelsen af §§ 7 og 8.

Krabbe: Det Citat, som det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller) gav af, hvad der var udtalt af det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer), som ikke er til Stede i Dag, er intet Argument i denne Sag. Det ærede Medlem fra Højrup sagde, hvad der er aldeles utvivlsomt, at ved Love, navnlig ved visse Arter af Love, efter den Fortolkning, som er opstillet af Landstinget, er Rigsretten den Domstol, som afgør, om de ere stridende mod Grundloven eller ej. Men det er slet ikke noget, som strider mod vor Opfattelse her, thi det kan siges om en hvilken som helst Lov, at en Domstol, enten det nu er Rigsretten eller en almindelig Domstol, kan komme til at sentere over det Spørgsmaal, om den paagældende Lov er stridende mod Grundloven eller ej. Det bliver sjældent praktisk, men det ligger dog nær, at det let kunde ske i Valgrets- og Valgbarhedsspørgsmaal, at der opstod Spørgsmaal, om den Maade, hvorpaa Valgloven har udført Grundlovens Bestemmelse, i Virkeligheden er den, Grundlovens Tekst maatte medføre. Og da ere Domstolene, hvad enten det er Rigsretten eller en almindelig Domstol, kaldede til at udtale deres afgørende Mening. Det er slet ikke andet, end hvad det ærede Medlem fra